

Arrest

nr. 121 239 van 21 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een ethnische Azeri te zijn en de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de wijk Saadatabad in de stad Teheran. U komt uit een politiek actieve familie. Uw broer, uw tante en uw nicht wonen in België en hebben de Belgische nationaliteit. Uw broer was vertrokken omwille van zijn studies en is vervolgens getrouwd met een Belgische vrouw. Twee ooms wonen in Duitsland en hebben de Duitse nationaliteit. U heeft een neef in Zweden die politiek actief is. Uw eigen problemen hebben niets te maken met de redenen waarom uw familieleden Iran verlieten. U was kind aan huis bij Hamzeh Karami, een voormalig gouverneur van de stad Varamin en een medewerker van het

presidentieel bureau sinds de ambtstermijn van Rafsanjani totdat hij in 2009 gearresteerd werd. Hij gaf u informatie over plaatsen waar de ordediensten zouden optreden tijdens de protesten van na de presidentsverkiezingen van 2009. Sinds hij ergens in 2009 gearresteerd werd heeft u geen informatie meer over hem weten te verkrijgen. U bent zelf in juli 2009 gearresteerd geweest vanwege deelname aan de protesten waarna u een week in de gevangenis heeft doorgebracht. Sindsdien heeft u geen problemen meer gekend met de autoriteiten. U bent in de zomer van 2010 vertrokken uit Iran naar België om een huwelijk bij te wonen. Twee maanden later belde uw vader met de boodschap dat de autoriteiten langsgesproken waren om u te zoeken. U vroeg op 1 september 2013 in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw paspoort en een internationaal rijbewijs neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw politieke activiteiten zijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u kind aan huis te zijn bij Hamzeh Karami die al sinds tien jaar in dezelfde appartementsblok woont als jullie. Hij zou u systematisch informatie hebben doorgegeven over de plaatsen waar de ordediensten zouden zijn tijdens de protesten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 12 juni 2009. Na zijn arrestatie zou de overheid dan op uw naam zijn uitgekomen waardoor u sindsdien gezocht wordt (CGVS, p. 7 en 8). Het is zeer verwonderlijk dat u zegt kind aan huis te zijn bij hem en samen met hem betrokken te zijn bij politieke activiteiten in verband met de protesten in 2009 maar dat u maar weinig – correcte – informatie heeft over zijn functies bij de overheid. Zo blijkt uit uw verklaringen dat hij sinds het begin van het presidentschap van Rafsanjani, en later ten tijde van Khatami en Ahmadinejad voor het presidentieel bureau werkte totdat hij gearresteerd werd in 2009 (CGVS, p. 8). U kan echter niet zeggen wat voor positie hij daar dan wel zou hebben uitgeoefend (CGVS, p. 8 en 9). Uit informatie op het CGVS – die geenszins overeenkomt met uw verklaringen – blijkt dat hij sinds 1996 – in het laatste jaar van het presidentschap van Rafsanjani – tot 2002 – eerste jaar van de tweede ambtstermijn van Khatami – Chief Political Director was voor de president. Nergens uit deze informatie blijkt bovendien dat Karami voor Ahmadinejad zou hebben gewerkt. Hij was integendeel hoofdredacteur van de reformistische website Jomhoriyat. Dat u zegt dat hij wel voor Ahmadinejad heeft gewerkt maar sinds de presidentsverkiezingen van 2009 aan de andere kant zou zijn gaan staan en de protesten zou aanmoedigen is dan ook niet aannemelijk.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u zelfs niet bij benadering weet wanneer in het jaar 1388 (2009-2010) Karami gearresteerd werd (CGVS, p. 13). Uit informatie op het CGVS blijkt dat hij op 19 juni 2009 werd gearresteerd, slechts enkele dagen na de presidentsverkiezingen. Indien u hem zo goed kent en zelfs in die periode na de presidentsverkiezingen met hem samenwerkte in het kader van de volksprotesten kan redelijkerwijze verwacht worden dat u weet dat hij enkele dagen na die verkiezingen opgepakt werd. Dat u, wanneer u tot twee keer toe gevraagd wordt om een schatting te maken, hiervan geen enkel idee blijkt te hebben ondermijnt uw relaas over uw politieke samenwerking met Karami in ernstige mate (CGVS, p. 13).

Verder rijzen er ernstige twijfels over uw verklaringen over uw samenwerking met Karami tijdens de protesten van 2009. Zo verklaart u dat hij u informatie doorgaf over de plaatsen waar de ordediensten zouden optreden, die u dan vervolgens doorgaf aan andere mensen (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd wordt hoe hij exact aan deze informatie kwam geeft u het weinigzeggende antwoord dat hij hoge politieke vrienden had (CGVS, p. 10). Wanneer u dan erop gewezen wordt dat dit een zeer vaag antwoord is – zeker gezien nergens uit informatie blijkt dat hij nog voor het presidentieel bureau werkte en dus eventueel gemakkelijker toegang kon hebben gehad tot dergelijk informatie – en u gevraagd wordt of u daadwerkelijk een idee heeft van hoe hij aan die specifieke informatie over de ordetroepen zou zijn geraakt antwoordt u van niet (CGVS, p. 10). Verder zegt u dat hij nooit uit zichzelf dergelijke informatie gaf maar dat u dat telkens van hem ontfutselde in een gesprek (CGVS, p. 9). Wanneer u dan gevraagd hoe u in een gewoon gesprek opeens specifieke informatie over het optreden van de ordediensten kon weten te verkrijgen haalt u een voorbeeld aan van een gesprek waarbij Karami opeens wees op twee jongens die op het dak van een huis in de buurt zaten. Hij zei vervolgens dat zij voor de overheid werkten en dat zij de volgende dag bij de bureaus zouden binnenvallen (CGVS, p. 12). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe Karami tijdens dat gesprek opeens dergelijke specifieke informatie wist te geven over de taken en opdrachten van twee agenten verdraait u dan opeens uw verklaringen en zegt u dat hij het gewoon had over twee basiji die iedereen uit de buurt kent en dat hij gewoon zei om op te letten dat de basij u niet zouden zien (CGVS, p. 12). Dat u eerst afdoet alsof de informatie die Karami u gaf zodanig gevaarlijk is dat de autoriteiten u willen arresteren maar dat, nadat u gevraagd wordt om dit concreet toe te lichten, blijkt dat hij u gewoon een algemene waarschuwing gaf voor de basij –

een waarschuwing die u van eender wie kon hebben gekregen – ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate.

Het is bovendien zeer vreemd dat u geen enkele informatie meer blijkt te hebben over wat er met Hamzeh Karami nog is gebeurd sinds zijn arrestatie (CGVS, p. 14). U zegt in dit verband dat u geen contact heeft gehad met iemand die er iets van weet (CGVS, p. 14). Dit is zeer opmerkelijk daar informatie over Karami sinds arrestatie eenvoudigweg toegankelijk is via het internet. Zo kunnen artikels worden teruggevonden waaruit blijkt dat hij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van 11 jaar, dat hij gefolterd wordt in de gevangenis en dat hij ernstige medische problemen heeft. Het feit dat u zegt goed bevriend te zijn met Karami en belangrijke informatie van hem te hebben verkregen maar dat u geen enkel idee heeft wat er met hem is gebeurd sinds zijn arrestatie hoewel veel informatie gewoon via het internet te vinden is doet nog meer twifelen aan uw relaas.

Er kan tevens nog opgemerkt worden dat u in de vragenlijst van het CGVS geen enkele melding maakt van uw beweerdde politieke samenwerking met Hamzeh Karami, een zeer bekend politiek figuur in Iran. U heeft het in die vragenlijst louter over het feit dat u met een vriend had meegedaan aan de demonstraties na de presidentsverkiezingen en dat de autoriteiten u sinds de arrestatie van die vriend zoeken (vragenlijst CGVS, p. 3). Dat u tijdens het gehoor op het CGVS plots vertelt dat u geheime informatie over de ordediensten verkreeg van een zeer bekend en invloedrijk politicus in Iran, die u vervolgens doorspeelde om zo de demonstraties te helpen, valt moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Wanneer u hier vervolgens mee geconfronteerd wordt blijkt u hierop geen antwoord te hebben (CGVS, p. 14).

U verklaart ook nog dat u via uw vader dokter Ramezanzadeh heeft leren kennen en dat u ook via hem aan die informatie over de ordetroepen geraakte. Nadat hij werd gearresteerd kwamen de autoriteiten, net zoals dat zou zijn gebeurd met uw band met Hamzeh Karami, bij u terecht (CGVS, p. 7 en 8). Wanneer u echter gevraagd wordt om enige informatie te geven over Ramezanzadeh blijkt u hem opeens helemaal niet persoonlijk te kennen. De enige informatie die u over hem heeft komt van het internet (CGVS, p. 12). Het feit dat u eerst zegt dat u informatie verkreeg van Ramezanzadeh en dat de overheid sinds zijn arrestatie op zoek is naar u maar dat u later in het gehoor opeens uw verklaringen volledig wijzigt en hem helemaal niet blijkt te kennen brengt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstige in het gedrang. Bovendien blijkt uit informatie op het CGVS dat hij reeds enkele uren na de presidentsverkiezingen was gearresteerd en dat hij daadwerkelijk maar weinig met uw politieke activiteiten van na deze verkiezingen te maken kon hebben.

Al het voorgaande leidt ertoe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw beweringen inzake de oorzaak van de door u aangehaalde vluchtmotieven namelijk uw betrokkenheid bij de protesten na de verkiezingen van 2009. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin enig geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de gevolgen hiervan. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en een internationaal rijbewijs, hebben betrekking op uw identiteit en herkomst en houden geen enkel verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven. Ze zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij wijst er vooreerst op dat haar gehoor op het Commissariaat-generaal pas lange tijd – meer dan drie jaar – na haar aankomst in België en na het indienen van haar asielaanvraag plaatsvond. Het is dan ook weinig opmerkelijk dat de verklaringen van verzoekende partij aan details hebben ingeboet. Verwerende partij diende dan ook rekening te houden met dit lange tijdsverloop. Voorts verwijt verzoekende partij aan verwerende partij enkel over te zijn gegaan tot een analyse van haar geloofwaardigheid, zonder enig onderzoek te voeren naar de door haar ingeroepen asielmotieven. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar het arrest nr. 43 080 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 mei 2010 waarin gesteld wordt dat hoewel de analyse van de geloofwaardigheid van de asielzoeker een noodzakelijk onderdeel uitmaakt van de procedure tot erkenning van het vluchtelingenstatuut, deze analyse het eigenlijke onderzoek van de vrees van de asielzoeker niet mag overschaduwten. Derhalve diende verwerende partij tevens een analyse ten gronde te voeren en na te gaan of aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij stelt dat het weinig opmerkelijk is dat de verklaringen van verzoekende partij 'aan details hebben ingeboet' gezien het lange tijdsverloop tussen de feiten en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Bovendien stelt de Raad vast dat het asielrelaas van verzoekende partij geenszins louter 'aan details heeft ingeboet'. Daarentegen blijkt dat de informatie die verzoekende partij geeft over de functies van Hamzeh Karami bij de overheid totaal tegenstrijdig is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 14), dat verzoekende partij zelfs bij benadering niet weet wanneer in het jaar 1388 (2009-2010) Karami gearresteerd werd ("*Wanneer is Hamzeh gearresteerd? 88 Wanneer juist? Dat weet ik niet, welke maand, ik ga nu opletten met wat ik zeg*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/10/2013, p. 13)), terwijl van haar verwacht kan worden dat zij weet dat hij enkele dagen na de presidentsverkiezingen werd opgepakt daar zij hem goed zou kennen en met hem zou hebben samengewerkt in de periode na de verkiezingen, dat verzoekende partij zeer incoherente verklaringen aflegt over haar samenwerking met Karami tijdens de protesten van 2009, en meer bepaald over het doorgeven van informatie door Karami over de plaatsen waar de ordediensten zouden optreden, dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft over wat er met Hamzeh Karami is gebeurd sinds diens arrestatie, ondanks deze informatie eenvoudigweg toegankelijk is via het internet, dat verzoekende partij in de vragenlijst van het CGVS geen enkele melding maakt van haar beweerde politieke samenwerking met Hamzeh Karami, nochtans een zeer bekend politiek figuur in Iran en, ten slotte, dat verzoekende partij zeer incoherente verklaringen aflegt omtrent haar band met dokter Ramezanzadeh daar zij aanvankelijk verklaart dat zij Ramezanzadeh via haar vader heeft leren kennen en dat zij ook via hem aan die informatie over de ordetroepen geraakte, terwijl zij later plots verklaart dat zij hem helemaal niet persoonlijk kent en dat bovendien uit de landeninformatie blijkt dat Ramezanzadeh reeds enkele uren na de presidentsverkiezingen was gearresteerd en dat hij derhalve maar weinig met de politieke activiteiten van verzoekende partij na deze verkiezingen te maken kon hebben. Dat al deze

opmerkelijke onwetendheden, vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas van verzoekende partij, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan het argument van verzoekende partij dat de commissaris-generaal geen onderzoek ten gronde naar de door haar ingeroepen asielmotieven heeft gevoerd, niet worden bijgetreden.

2.2.4.1. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij onterecht stelt dat zij onvoldoende kennis zou hebben over Hamzeh Karami. Immers heeft zij heel wat details kunnen geven over deze man, niet in het minst over waar hij woonde en hoe hij leefde. Wat evenwel de huidige status van Karami betreft, heeft verzoekende partij inderdaad geen kennis. Dit kan haar echter niet verweten worden. Verzoekende partij woont al bijna vier jaar in België en tracht een normaal leven op te bouwen bij haar familie, zonder op zoek te gaan naar informatie over Iran. Verzoekende partij werkt zeer hard en heeft niet de mentale energie om zich nog met de problemen van Iran bezig te houden. Zij gaat af en toe met haar tante naar manifestaties tegen het Iraans regime, maar verder probeert zij vooral een normaal leven te leiden, alsof zij nooit de problemen met het Iraans regime had gekend.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoekende partij maar weinig correcte informatie heeft over de functies van Karami bij de overheid, dit terwijl zij zegt kind aan huis te zijn bij hem en samen met hem betrokken te zijn bij politieke activiteiten in verband met de protesten in 2009. Dat verzoekende partij wel wist waar hij woonde en hoe hij leefde, doet aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

Voorts is de Raad van mening dat de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele informatie kan geven over wat er met Hamzeh Karami nog is gebeurd sinds zijn arrestatie, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij. Het argument van verzoekende partij dat zij tracht een normaal leven op te bouwen in België en dat zij niet de mentale energie heeft om zich met de problemen van Iran bezig te houden, kan allesbehalve overtuigen. De vaststelling dat verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten over wat met haar goede vriend Hamzeh Karami nog is gebeurd sinds zijn arrestatie, dit terwijl deze informatie eenvoudigweg toegankelijk is via het internet, kan niet anders worden omschreven dan een flagrante desinteresse in hoofde van verzoekende partij die op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid haar asielrelaas.

2.2.5.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar politieke activiteiten dermate vaag en incoherent zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, wijst verzoekende partij opnieuw op het lange tijdsverloop tussen haar aankomst in België/het indienen van haar asielaanvraag en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij stelt dat haar politieke activiteiten zich afspeelden in een zeer specifieke context, die zij al enkele jaren lang niet meer kent. Bovendien kwam verzoekende partij weliswaar uit een politieke actieve familie, maar evenwel had zij nooit een grote interesse in politiek. Wanneer echter de protesten in 2009 uitbraken, wilde zij erg graag deel uitmaken van wat er aan de gang was. Zich gesteund voelend door de ervaringen van haar familieleden en van haar buur Karami, heeft verzoekende partij – zonder al te veel kennis van zaken – deelgenomen aan de protesten. Het is dan ook normaal dat verzoekende partij slechts vaag kon antwoorden op vragen omtrent haar politieke activiteiten.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij inzake de vastgestelde vaagheden en incoherenties in haar verklaringen opnieuw verwijst naar het lange tijdsverloop tussen haar aankomst in België/het indienen van haar asielaanvraag en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, verwijst de Raad naar hetgeen reeds gesteld werd in punt 2.2.3.2.. Het argument van verzoekende partij dat zij zelf nooit een grote

interesse had in politiek en zonder al te veel kennis van zaken heeft deelgenomen aan de protesten is evenmin van aard om de vaagheden en incoherenties in haar verklaringen omtrent haar politieke activiteiten te weerleggen dan wel te verklaren. Immers hebben de vastgestelde vaagheden en incoherenties allen betrekking op cruciale elementen van het asielrelaas van verzoekende partij, waarvan mag worden verwacht dat verzoekende partij hierover volledige, geloofwaardige en eenduidige verklaringen kan geven.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift uit een aantal internationale mensenrechtenrapporten citeert waaruit blijkt dat de mensenrechtensituatie in Iran sinds de protesten van 2009 ernstig verslechterd is, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, *quod non* gezien het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.7.1. Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat zij behoort tot een kwetsbare groep, namelijk mensen behorend tot een politiek dissidente familie. Veel van haar familieleden hebben Iran verlaten en asiel aangevraagd en gekregen. Volgens verschillende rapporten van internationaal erkende organisaties worden leden van politiek actieve families vervolgd door de Iraanse autoriteiten.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk verklaart dat haar eigen problemen niets te maken hebben met de problemen van haar familieleden (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 15/10/2013, p. 4). Verder wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij brengt verder geen gegevens aan die ertoe zouden leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielverzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT